

Skatteministeriet

17. marts 2025
J.nr. 2025 - 1607

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 229 af 19. februar 2025 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Preben Bang Henriksen (V).

Rasmus Stoklund

/ Maiken Bøgelund Bek

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for praksis vedrørende den skattemæssige "realitetsgrundsætning", hvorefter skattemyndighederne kan tilsidesætte arrangementer, der er uden reelt indhold, men alene konstrueret med henblik på at opnå en skattefordel og i stedet lade dispositionen beskattes efter de økonomiske realiteter? Gælder denne grundsætning ikke også til skatteyderens fordel?

Svar

Ved beskatning tages der i almindelighed udgangspunkt i parternes egen civile retlige kvalifikation af en konkret disposition. Indholdet af civile retlige aftaler må derfor som udgangspunkt respekteres af skattemyndighederne, når de skattemæssige konsekvenser af aftalerne skal fastlægges.

Jan Pedersen introducerede begrebet "realitetsgrundsætningen" i sin disputats Skatteudnyttelse fra 1989. I Jan Pedersen m.fl., Skatteretten 1, 10. udgave (2024), s. 163, beskrives realitetsgrundsætningen som en ulovbestemt generalklausul, hvis hovedindhold er "kravet om, at beskatningen ved skatteudnyttelser knyttes til realøkonomien og realindholdet i de dispositioner, som beskatningen skal ske i forhold til snarere end til dispositionernes formelle ikklædning. Generalklausulen anvendes ved en klar uoverensstemmelse mellem den indre realitet og den ydre formelle fremtoning."

Realitetsgrundsætningen har givet anledning til debat, men der er samtidig i teorien almindelig enighed om, at de danske domstole, herunder Højesteret, utvivlsomt ikke vil bortse fra realiteten i et givent arrangement, hverken på skatteområdet eller på andre retsområder, jf. fx Anders Nørgaard Laursen i Jane Bolander m.fl., Lærebog om indkomstskat, 20. udgave (2023), s. 155.

Da "realitetsgrundsætningen" er et udtryk, som nogle teoretikere benytter som en overordnet samlebetegnelse for tilfælde, hvor domstolene ved beskatningen lægger vægt på en transaktions realitet frem for på den formelle betegnelse, som parterne i transaktionen har benyttet, vurderes det ikke muligt at give en egentlig redegørelse for praksis herom.

Det bemærkes, at det principielt ikke kan afvises, at der kan være tilfælde, hvor parterne i en transaktion kan henvise til, at de har anvendt en "forkert" kvalifikation af transaktionen, og at de derfor vil kunne kræve, at beskatningen gennemføres på grundlag af den transaktion, som reelt er foretaget. Har en skatteyder faktisk foretaget en bestemt disposition, som har haft virkninger i forhold til omverdenen, kan "realitetsgrundsætningen" dog ikke føre til, at den skattepligtige kan kræve, at der ved beskatningen bortses fra denne faktisk foretagne disposition.